

[Chr. Christiansen.]

delse mellem de nordiske folk. Også den danske forening Norden har ved sin foretagsomhed støttet disse bestræbelser og udfoldet sin virksomhed, som den bedst kunne. Ikke mindst kunne vi glæde os over, at foranstaltningen Nordens Dag 1951 blev et virkningsfuldt led i hele det nordiske samarbejde.

Den parlamentariske komité for friere samfærdsel, som har ført en række forhandlinger og gennemført en række forskellige ting, har været overordentlig værdifuld, og man må glæde sig over den energi og den flid, som har gjort sig gældende fra den parlamentariske komités side. Den pasfrihed, som opnåedes mellem de nordiske lande for nogle måneder siden, er et af de betydningsfulde fremskridt i det nordiske samarbejde siden krigen. Dette fremskridt har bevirket, at forbindelsen mellem de nordiske folk er blevet stærkt udvidet, og har også — det tror jeg man roligt kan sige — virket fremmende for den nordiske forståelse på afgørende måde.

Jeg finder derfor anledning til at takke den parlamentariske komité for dens initiativ og for det resultatgivende arbejde, der indtil dette øjeblik er nået, og jeg vil gerne henlede tingets medlemmers opmærksomhed på en lille pjece, som er tildelt tingets medlemmer, og som er skrevet af den svenske rigsdagsmand Rolf Edberg, „Op med grænsebommen,“ hvori der er gjort rede for både spørgsmålet om pasfrihed og en række andre meget vigtige problemer. For den parlamentariske komité står der vel endnu forskellige spørgsmål tilbage. Der er dels ønsket om, at alle kan rejse helt frit indenfor de nordiske lande; der er også spørgsmålet om toldbehandling og en udvidelse af rejsevalutaen, eventuelt en frigivelse. Jeg udtaler håbet om, at det må lykkes komiteen at opnå yderligere resultater til glæde og gavn for det nordiske samkvem.

Det nordiske Råd er vel nu at betragte som en kendsgerning. Det var den nordiske parlamentariske gruppe, der tog initiativet og fremkom med forslaget om at etablere Det nordiske Råd. Det er en historisk begivenhed, som åbner store muligheder for fremtidens nordiske samarbejde. Når Det nordiske Råd nu kan træde sammen næste år, er der skabt et organ til behandling af de mange aktuelle og praktiske spørgsmål,

som fra forskellig side er rejst i de senere år, og det bliver rådets opgave at finde former og veje, der fører til, at man bliver i stand til at fremme disse praktiske og umiddelbare opgaver. Helst skulle det blive sådan, at arbejdet kommer til at ligge helt på linie med de nordiske parlamenters arbejde. Der ligger således så nærliggende spørgsmål for Det nordiske Råd som en reform af næringsrettinghederne, gennemførelse af en nordisk næringsfrihed, oprettelse af en nordisk post- og telegrafunion, ændringer i forholdene angående arbejds- og opholdstilladelse og også løsningen af en række vigtige fælles kulturelle problemer, som alt har været forberedt i den nordiske kulturkommission. Der er naturligvis og vil naturligvis komme helt andre og flere opgaver end dem, jeg her har nævnt, men alene de her nævnte opgaver vil det være af stor betydning at få behandlet og gennemført indenfor den nærmeste fremtid. Der er her tale om et samarbejde på frit grundlag mellem ligeberettigede lande, mellem ligeberettigede parter, og her gælder det naturligvis om en nøgtern indstilling og nødvendige undersøgelser i forbindelse med de forhandlinger, som endeligt skal afgøre, hvilke resultater der skal opnås. De fremskridt, som jeg tror man med rimelighed kan sige er nået i året 1952, opfordrer til et videre arbejde for at skabe en udvidet nordisk meningsdannelse. Jeg tænker her på vore skoler, presse, radio, organisationer, som her har en betydningsfuld opgave, ikke fordi jeg vil sige, at den ikke alt er røgtet og endog røgtet med stor flid og dygtighed, men et yderligere arbejde vil kunne fremme den nordiske tankegang og det nordiske interessefællesskab og netop derigennem skabe den større nordiske samhörighed, som er så tvingende nødvendig.

Jeg vil gerne ved denne lejlighed ønske for Det nordiske Råd, at det må få held til at gennemføre sit arbejde. Jeg er fuldtud klar over, at det er et arbejde, som skal vokse naturligt, og at man skal søge at få fast grund under fødderne ved hver enkelt sags afgørelse, men jeg tvivler ikke et øjeblik om, at hvert eneste fremskridt, selvom det måske kan synes lille, vil være af stor betydning for Nordens lande og folk. Jeg ved meget vel, at der har været en række permanente nordiske udvalg og komiteer, som allerede i flere år har udført et meget betydningsfuldt arbejde, og jeg finder,